

SAROSPATAK

1869-1907

IFJUSÁGI
KÖZLÖNY

PAPP Z.

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap 15.-én.
Előfizetési ára: Egy évre 3 P, félévre 1'50 P. Egyes szám ára 50 fillér.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak, Főiskola.

TARTALOM:

Szabó Imre: Karácsony . . . — Imádság: (Bethlen Kata.) — A háborúról: Szegedi Kiss István.
Fordították: Fazekas Gábor és Csőri István. —
Papp Zoltán: Adná Isten, hogy ne maradjon csak elgondolás. — Berecz Árpád: Amerikai magyar ifjúság. — Kovács Árpád: Budapest—Sárospatak. — Somogyi Béla: Intőkonferencia. —
— Versek: (Bory Zsolt: Nagyon szomorú napokban. Tatár Zoltán: Vers magamnak.) —
Torró Zoltán: Biciklitúra, Vizitábor. — Fazekas Gábor: Ötletek — tervek. — Híreink. —

A Sárospataki Ifjúsági Közlöny munkatársai:

Főszerkesztő:
Szabó Imre.

Felelős szerkesztő:
Vályi József.

Munkatársak:

Bertalan Imre és Csőri István IV. é. theol., Csorba László III. é. th., Demeter Gyula II. é. th., Bory Zsolt I. é. theológus, Tóth Dezső és Mártha Kelemen V. é. tan. képz. Pataki Sándor és ifj. Horváth István VIII. o. gimn.

Híróvátvezető: Kovács Árpád I. é. th.

Kiadóhivatali főnök: Csorba Géza IV. é. th.

Az alsó néposztály és a szofokráciánk között tátongó szakadék, egyben középosztályunk sírja.

Karácsony Sándor: *A magyar észjárás és közoktatás-ügyünk reformja.*

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Főszerkesztő:

SZABÓ IMRE

1939. december hó.

Felelős szerkesztő:

VÁLYI JÓZSEF

Karácsony...

Itt van mindjárt. Mindnyájan nagyon várjuk. Van benne valami titokzatosan kedves és meglepő. Lassú lábakon hozza az advent. Most is fölszendül majd az ének — „Dicsőség a magasságban az Istennek, békesség légyen földön embereknek, és jóakarát mindenféle népnek és nemzetségnek.“ Sok helyt száll majd csendes karácsony estén az ének az ég felé. Karácsonyi szívek gyűlnak — gyertyafénye reszket — de északon közben talán nem gyűlhatnak ki finn karácsonyfák. Sötét ellenség szinte várja az estét, hogy a békés szívek nyugalmába belelépjen sáros eszímájával.

Mivé lett a Messiásváró világ adventje? A Messiás itt van, de a mi békességünk még csak advent. Békesség a földön — jóakarát az embereknek. A bethlehemi éjszaka, az angyali örömhír tépett valóságok. Békét váró világ ítéletet kapsz. Hatalmat váró ember kárhozatot. Jót akaró lélek fekete halál ijedelmét.

A Mester itt van, 1940 éve jár a földön. De az öregedő emberiség egyre kevésbé látja őt, pedig az ő számára idő nincs. Régen volt a földön s ma is itt van. A keresése hiányzik, nem ő maga. A karácsonyból újra advent lett. Várni kell őt, mert mintha nem járt volna itt.

Boldog ünnep a karácsony, a hívők számára. Nem ünneprontók akartunk lenni, de vajjon ki tagadhatja le azt a sötétséget, amely körülöttünk van? Hiába szépítgetjük, világosság azzal nem lehet belőle. Nem is a kétség szól itt, hanem a reménység. Bármennyire fekete a fehér karácsony, háborús a szent béke napja, mégis van Krisztusunk, akit várunk és várhatunk. Hisszük azt, hogy Krisztus a mi békességünknek is Ura. Ahogyan karácsony Isten jóságából békés egyelőre, de lehetett volna vörös tüzekkel is teli. Adjunk hálát az eget Urának az adventért, a Krisztusért, a békességes karácsonyunkért.

Kívánunk minden olvasónak Krisztusban boldog karácsonyi ünnepeket.

Szabó Imre,

Imádság.

Mindennapi reggeli és esteli imádságot berekesztő szép imádság.

Óh én édes Istenem és Uram! Ime még élek eddig, de nem tudom meddig, Tudom meg kell halnom, de mikor, nem tudom, hanem te tudod azt csak egyedül. Ha ez az órácska, ez a nap, ez az éjszaka utolsó órája, napja, éjszakája életemnek, Uram légyen meg szent akaratod, mert az egyedül legjobb; aszerint kész vagyok az én Idvezítő Jézusomban való igaz hitben mind élni, s mind meghalni. De szerető édes Istenem, ezt az egyet ad meg énnékem, hogy hirtelen bűneimben meg ne haljak és el ne vesszek, hanem engedj nekem annyi időt a penitencia tartásra, hogy vétkeimet szívem szerint megismerhessem, megvallhassam és azoknak megbocsátásának örömét idvezítő beszédeből elvehessem és megérezhessem. Ugy esmérhessem pedig meg azokat, hogy meg is bánhassam valóban; sőt állítsad Uram még ebben az életben bűneimet úgy előmbé, hogy az utolsó ítélet napján szemem elibe ne tűnjenek és azokért az angyalok és az emberek előtt meg ne gyaláztassam. Óh könnyörülő Isten és Atya! Ne hagyj el engemet és ne vedd el Szent Lelkedet én tőlem. Óh szívek vizsgálója! Te látod szívemet s tudod benned való reménységemet, s abban is maradok meg az örök életre, engedj meghalnom, mikor akarod s adj eszemen való csendes és boldog meghalást! Amen.

Tudjuk, hogy meghalunk
De mikor lesz holtunk
Azt nem tudhatja senki.
Azért olajával
Gyújtott lámpásával
Legyen készülve ki-ki
Uram Jézus jövel
Szívedet ne rejtsd el
Engedd meg sok bűnömet

Hogy az ítéletkor
Ki bíró léssz akkor
Nyerhessem meg kedvedet
Haljak meg akárhol
Nem irtózom sehol
Ha bűnöm megbocsátod
Tudom az életnek
Vége nem lesz, melynek
Koronáját megadod.

Árva Bethlen Kata : Bujdosásnak emlékeztetője, melyet felemelt „Egy Bujdosó a maga szívében” című imádságos könyvecskéjéből

Vers magamnak.

**Legyen tavaszom farkakendős.
Különb se legyek egybe-másba,
Másnál; lépjek bele a pocsolyákba.
Érezzem ízét a jajnak. Felhős**

**Eget is lássak néha. Nyáron
Mikor nő az élet, áldás,
Legyen színbor és legyen másolás.
– Gyerek is legyen kettő, három.**

**Őszöm: derült ősz légyen:
Napsugár és pirosuló levél. –
– De olykor-olykor kell a dér.**

**Sirassanak az erdők télen,
S az emlékezés ne kavarja
A havat, mely sírom takarja.**

Tatár Zoltán.

Szegedi Kis István: A háborúról. Loci Communes 302 o.

Szabad-e katonáskodni, vagy háborúskodni a keresztyén embernek? Szabad akkor, ha az uralkodó hirdeti meg a háborút mégpedig a népnek és az isteni törvénynek a megoltalmazására. Mert amíg a háború nyilvános igazságszolgáltatás, vagy védekezés, az megengedhető, senki sincs, aki ezt tagadhatná. A szent-történetek és a szentek példái is igazolják ezt.

Mi a háború? A háború nyilvános igazságszolgáltatás, vagy jogos védekezés, amely védekezés a felsőbbhatóság parancsára a fegyvereket az ellenség ellen fordítja.

Igazságos, amit szabályszerű hadüzenettel viselnek visszahódítás céljából, vagy az arra rászolgáló emberek üldözésére. (Cicero: In Lib. Offic. 23 q. 2 can.) Csak akkor igazságos, ha azt elégtétel szerzés végett, hadüzenettel viselik. Ambrosius ezt mondja a vitéségről: Az a vitéség, amely háborúval védi meg a hazát a barbároktól, vagy a gyöngéket oltalmazza, vagy barátokat véd rablók ellen; az teljesen igazságos. Az igazságos háborúban megbüntetettnek szerfölötti nagy ártani akarás, a megbosszúlás vágya, a csillapíthatatlan lélek, az uralomvágy és a zsákmányszerzés vágya. Aki idő előtt többet tart a maga erejéről, azt le fogják győzni. Augustinus az apostol szavára jegyzi meg: Óh ember, azért nem győztél, mert nagyra értékelted magadat.

Lehet a háború

6. pont

Igazságtalan, ha valakinek olyan elvén nyugszik, amely nem indokolja meg a háborút, akinek az eljárása nem egyezik meg az Igehirdető által képviselt igazsággal; — ha nem visszahódításért, vagy a haza megvédéséért történik; — ha nem szükségszerűségből harcolnak; — ha csupán a bosszúvágy az oka; — ha azt a fejedelem hivatalosan nem üzeni meg.

Mi { Előidézi a felsőbb hatóság.

lehet az oka?

A { hogy béke legyen;
célja, { hogy az emberek a békében Istent megismerjék és dicsőítsék;
{ hogy a rosszakat féken tartsák és a gyöngéket megvédelmezzék.

Bűnbánata: a fejedelemnek, a népnek, a katonáknak.

Mik szükségesek a háború sikeréhez?

Imádkozás. Hűségre való buzdítás, először az Igehirdető, azután a felsőbb hatóság által. Hit, azaz a prófétáknak való hit. Isten magasztalása. Tanácskozás. Tanácskozással folytatják a hadakozást. (Péld. 20.) Cicero: Erőtelen a fronton a fegyver, ha otthon nincs tanácskozás. Összetartás. Igazságos háború ok. Ha igaz a háború oka, nem lehet rossz a harc kimenetele.

Bátor katonák tudniillik: { Harciasak, Erősek. Lelkesülők, Kemények.
{ Kevéssel beérők. Meleget és fáradságot tűrők.
{ Árnyékot nem keresők. Serények és Éberek.

Mi
szüksé-
ges há-
ború-
ban a
vezér-
nek?

A katonai dol-
gok ismerete.
Legfonto-
sabbak:

Erény, Bátorság.

Tekintély, amit semmi sem csökkent.

Szabad keze legyen arra, hogy jutalmakkal ösztönözze övéit.

Az ellenséget inkább kiéheztetéssel, mint fegyve-
rekkel kell megtörni. — A rejtékhelyektől távol
kell tartani az ellenséget. — Az ellenségben egye-
netlenkedést szítani. — A csatársor jó elrende-
zése. Számolni kell 3 dologgal: a nappal, por-
ral és a széllal. Ezek ne ellenségek, hanem szö-
vetségesek legyenek. — Nem kell várni, míg az
ellenség csapata megnő. — Inkább nappal, mint
éjjel harcoljunk. — Tudja buzdítani övéit.

Fordította: *Fazekas Gábor és Csöri István.*

Adná Isten, hogy ne maradna csak elgondolás.

Egyszer egy remetéhez ellátogatott egy ifjú és azt kérdezte tőle: „Atyám, miért kell nekünk minden vasárnap prédikációt hallgatni, mikor úgy sem marad meg abból az embernél semmi sem.“ A remete az ifjú kezébe adott egy kosarat, hogy hozzon a közeli forrásból vizet. Az megpróbálta, megmerítette, de alig tett egy pár lépést, a víz kifolyt. Megtette tízszer is, ugyanúgy járt. Megunt a hiábavaló próbálkozást, visszament a remetéhez és azt mondotta: „Atyám a kosárral nem lehet vizet hozni, mindig kifolyik“. „Igaz, szólt az öreg —, de lásd a kosár közben megtisztult.“

Az is nagy eredmény már, ha megtisztul a lélek az Ige fürdőjében, de mi lenne és mennyivel jobb lenne, ha nemcsak megtisztulna, de az Ige meg is maradna és az ember sajátja lehetne.

Népünk öntudatos reformátussá való nevelésénél — ez pedig határozott célunk és törekvésünk — nem tudok jobb eszközt elgondolni, mint az Ige beleplántálását az emberek lelkébe. Hiába fogom én az ellenreformáció mártir reformátusait odaállítani népünk elé, hiába fogom egyházunk keserves harcát leírni, ha az Ige, mely a mártirokat mártirokká tette, mely erőt adott az egyháznak a küzdelemre, nem döntő népünk életében. De, hogy lehetne az? Ugy, hogyha ismernék az Igét. Mert az Ige ismerete lehetetlen, hogy ne hozzon változást. De hogy lehetne megismertetni? A válasz könnyű, csak sok-sok munkát, sok „időpazarlást“, sok szeretetet kíván, mert nagyon kell szeretnie népét annak, aki vállalkozik rá. A sok munka és „időpazarlás“, a háziistentiszteleteket, a bibliaköröket, (gyermek, leány, fiú, asszony, férfi) vallásos estéket, imaközösséget s mindezek koronájaként a templomi ígéhirdetést jelenti.

Áldás, ha valahol mind meg van, ha nincs, nem tűr haladékat a megkezdése. Nincs időnk várni, mert egy nagyot lép a világ és az emberiség és mi lemaradunk. Ezt pedi g nem akarjuk. Ha pedig késtünk, ezt a késést be kell hoznunk.

Ha meg vannak ezek az egyházi szervek, azokat közös nevezőre kell hozni. Azért szükséges ez, mert sokan félnék attól, hogy a gyülekezet eme tagolása

válaszfalakat fog képezni a gyülekezet korok szerinti rétegei között. Igazuk is lehet. De egységet teremt a szervek között az Ige. Mégpedig úgy, ha egy és ugyanazon ígéről beszélünk mindenütt.

Ugy lenne talán a helyes, hogy a hét különböző napjain tartott bibliamagyarázatokat, melyeket a különböző szervezetben végzünk, ugyanazon textusról tartanánk és a hétre következő vasárnapon arról prédikálnánk is.

Ez nem darabolja szét a munkánkat, sőt egységessé teszi. Sokkal inkább megismeri így a gyülekezet az Ige parancsait, mintha mindenütt más-más textus lesz az alap — ami épen az eszünkbe jut, vagy a kezünk ügyébe akad — és vasárnap is másról szól az igehirdetés.

A bibliakörben meg lehet tárgyalni az ige jelentését; milyen körülmények között, kiknek jelentette ki Isten; a vasárnapi prédikációban való alkalmazása az Igének, sokkal építőbb, gazdagítóbb, s főleg érthetőbb s megjegyezhetőbb lesz így, mint a minden előkészítés nélküli prédikálás.

A víz kifolyik a kosárból, de minél gondosabban fonták, apró vékony veszőkből, annál nehezebben, sőt benne is maradhat.

Miért ne tennék meg, mikor van rá mód, hogy az Ige benne maradjon a lelkekben. Itt ezen a ponton nem lehetünk hanyagok és kényelemszeretők.

Adja Isten, hogy ne maradjon csak gondolat! *Papp Zoltán IV. é. hh.*

Amerikai Magyar Ifjúság

A magyarság valami titkos ösztönnel mindig megérezte a nemzet számára halált jelentő veszélyt. Ilyenkor hihetetlen nagy erővel és elszántsággal tudott küzdeni, és ami a csoda, idáig mindig győzött.

Ma harcra készül a magyar ifjúság. A távoli amerikai magyar testvéreket pusztulással fenyegeti Amerika óriás olvasztó kemencéje. A magyarországi ifjú rokonok megérezték a veszélyt és kiadták a jelszót a megmentési harc elindítására. Szinte mindenünnen hangzik a kiáltó szó „mentsük meg az amerikai magyar ifjúságot.“ Én, mint az amerikai magyarok második nemzedékének egyik tagja, úgy érzem, hogy csak akkor lesz eredményes a harc, ha tisztán látjuk az amerikai magyar ifjúság helyzetét és annak problémáit. Tudnunk kell, hogy hol van a baj és hogy hogyan lehet segíteni. Sokféle véleményt és tervet hallottam már, hogy miként kellene a mentési munkát megkezdeni és végrehajtani. Ugy érzem, bár mind jóindulatu, de téves vágányon halad. Nem lehet — mint ahogyan ezt sokan teszik — az amerikai magyar ifjúságot az elszakított területeken élő ifjúsággal összehasonlítani, mert a helyzetük és problémájuk egészen más. Itt, az amerikai ifjúság életét, problémáját, céljait szeretném felvázolni úgy ahogyan van. Mi a probléma?

1. Hogyan lehet megtartani az amerikai magyar ifjúságot magyarnak?
2. Mi a legfontosabb reájuk nézve: nyelv, faj avagy a szellem?
3. Hogyan lehet megoldani a kérdést? Mi a módszer?

Egyszerűen leírni az amerikai magyar ifjúság életét születésétől kezdve és az egyes korokban feltárni minden problémáját. Utána pedig a szerintem legjobb megoldást kifejteni. Az amerikai ifjúság életét két részre osztom úgymint 1. konfirmáció előtti és 2. konfirmáció utáni élete.

Konfirmáció előtti élete.

Mielőtt tárgyalni kezdeném a konfirmáció előtti életét, tisztázzuk, hogy mit értünk II. és III. generáció alatt.

II. generáció az amerikai magyarság azon része, akik Amerikában születtek, de akiknek szülei Magyarországból vándoroltak ki.

III. generáció alatt pedig azokat értjük, akiknek a szülei már Amerikában születtek.

Mikor egy gyermek magyar szülőktől megszületik, az azonnal az amerikai alkotmány értelmében, amerikai állampolgár, aki teljes joggal bír, tehát megválasztható az ország legmagasabb hivatalába is, az elnökségre. Talán magyar szempontból már itt kezdődik a baj. *A gyermek nem számít magyarnak alkotmányilag, habár minden más fórumnál magyarnak tekintik.* Tehát nem kisebbség, nem elnyomott, nem megalázott nemzetiség, hanem egyenlő joggal bíró amerikai állampolgár.

A gyermek születésétől 5—6 éves koráig azaz iskolás koráig vagy a szülői háznál, vagy a szomszéd asszony védelme alatt, vagy pedig egy napközi otthonban nevelkedik. Ha a szülői vagy a szomszéd asszonynál nevelkedik, akkor a II. generációs gyermek első szava angol. A III. nemzedék akárhol nevelkedik 50 százalékban angol lesz az első szava.

5—6 éves korában a kis magyar gyermek bevonul az angol iskolába. Itt történik a második nagy baj a magyarságra nézve. Ha idáig a gyermek csak magyarul beszélt, most két hét múlva szinte kizárólagosan angolul beszél és a mi a tragikus, ez az állapot többé nem szűnik meg. Ezután angolul beszél, gondolkodik, játszik stb. egész életén keresztül. Most az angol iskola elfoglalja minden idejét és áthatja az amerikai szellem, gondolkodási mód és történet. Természetesen, mint mindenütt, az amerikai iskola is azt tanítja, hogy „jobb és szebb ország, mint Amerika nincs“. Ebből következik majd az első összecsapás a szülőkkal. Ha idáig szívesen hallgatták szülőik mesélgetéseit az óhazáról, annak történetéről és szépségeiről, most az amerikai iskola által beplántált mag kibontakozik és ellenkezéssel és ellentétessel fogadja az óhazáról való beszédet, sőt van rá eset, hogy egyszerűen nem hallgatja. De minden amerikai törekvés mégis kezdetét veszi egy olyan kettős érzés, amelytől sohasem lehet megszabadulni. Amerikai, de ugyanakkor magyar is. Ez az az érzés, az a kettősség, amelyet szinte lehetetlen leírni, megmagyarázni. Külsőleg úgy látszik, hogy tipikusan amerikai, de belől valami titokzatos erő folyton arra figyelmezteti, hogy neki *van egy másik, egy ősbibb lénye, amely kielégülésre vár, sőt később egyenesen követel.* Ha ez az érzés nem volna meg az amerikai ifjúságban, hiábavaló volna minden törekvésünk, de mivel hogy megvan, ez ad nekünk biztatást, hogy még van remény, még nincs minden elveszve.

7—8 éves korában lép az egyház életébe. Elkezdődik a gyermek vallási és ugyanakkor magyar nevelése. Az egyház szervei most a gyermeket felkarolják és a vasárnapi, szombati és nyári iskolákon keresztül próbálják ellensúlyozni az amerikai iskolában szerzett ismereteket. Itt próbálja pótolni kismértékben a gyermek hiányos magyar nyelvi, történeti és földrajzi ismeretét. Nagyon nehéz feladat, mert semmi sem köti Magyarországhoz a gyermeket, még a nyelv sem. A magyar nyelv számára idegen és nem egyéb mint egy eszköz, amivel megérteti magát szüleiével, tehát ezenkívül nem lát benne semmi hasznot, Ugy érzi, hogy

kárára van az, hogy ő magyar, mivel a többi nemzetiségű gyermekek folyton csúfolják és így igyekeznek a magyar gyermek teljesen amerikainak tüntetni fel magát. De mégis öntudatlanul is kielégíti ősi lényét, amikor utcai harcokban vesz részt, azaz nemzetiség nemzetiség ellen. Itt kibontakozik az ősrégi magyar virtus és öntudatlanul is, a gyerekek egyszerre csak magyarul beszélnek a harc hevében és olyan csatakiáltásokat engednek ki torkukból, hogy még Árpád apánk is helyeslően bólintana. De az egyházi iskolákba nem szívesen jár. Nem is csoda, hiszen amikor más gyerekek vígan és boldogan élvezik a hétvégi vagy nyári szünetet, a magyar gyermekeknek szörnyű környezetben kell tanulniok egy számukra idegen ország nyelvét és történetét.

(Folytatás következik.)

*Berecz Árpád.**

* Szerk.: Berecz Árpád amerikai magyar ifjú Bridgeportban nevelkedett. Sárospatakon végi teológiai tanulmányait.

Karcolatok egy kerékpárturáról.

Ott ülök Vácnál a parton és — jegyzetem szerint — lógatom a lábam a vízbe. Nézem a hálóját javítgató halászt és megkockáztatok egy megjegyzést: „Ugy lehet a bácsi is azzal a hálóval, mint én vagyok a kerékpárommal.”

Hogy-hogy?

Ugy, hogy mindig újabb és újabb hibát fedezek fel rajta. Bármennyire is igyekszem, nem sikerül tökéletesen megjavítani. Elmosolyodott és jóváhagyta megállapításomat.

Tovább is beszélgettünk. Én elmondtam, hogy már kis koromban nagyon érdeklődtem a halász mesterség után. Először a teknőben halásztam a habok után. Majd a leveses tálban, amíg az apám azt nem mondta: „Fiam ne halássz annyit, mert nyakon váglak.” Még igen sok minden után halászgattam, amíg odáig jutottam, hogy itt itt ülhetek a bácsival szemben, lógathatom a lábam a vízbe és feltehetem a kérdést: Mi lehet ez az otromba épület itt a hátam megett?

„Börtön az, — kérem — éppen olyan börtön, mint az a tornyos ott, azzal a különbséggel, hogy ebben azok a bűnösök ülnek, akik ügyetlenségük miatt kerültek hurokra. Amoda pedig azok a bűnösök mennek, akik még szabad lábon járnak.

Egyre megy az Isten előtt.

Bölcsen beszélt az öreg — jut eszembe — és készülődést teszek a továbbmenésre. Még egy pillantást vetek a nyüzsgő piacra, a zsidó trafikosra és rá gondolok a nyers paradicsomra, amit ebédre ettem és megyek tovább.

Irigykedve nézek a kassai autobusz után, majd egyezséget kötök kerékpárommal. Hol én tolom őt, hol ő visz engem. Föl-le, föl-le! Váltakoznak a dombok a völgyek. Távolban egy kis falu tornya látszik, és az almafákon az út szélén egy tábla jelzi: Tilos a szedés. A szedés igen, de nem az evés. Jóízű aranyparmin. Nem zavartatom magam. A vándornak ez jár. Csak elvinni nem szabad belőle. Isten látja lelkem, nem vittem el egy fél darabot sem.

Körös-körül csend. Sehol senki. Az autobusz már régen eltűnt. Az illatát sem érzem. Milyen jó is így egyedül menni a hosszú országúton és gondolni

„Valakire.“ Vidám vagyok. Dal szökken az ajkamra. Egyesek azt gondolják, hogy én nem szoktam dalolni. Hát ezek tévednek. Saját szöveg, saját dallam. A szöveg marad, a dallam változik. A szekerek, az emberek, a kerékpárok mind elmaradtak mögöttem és én megyek valami kimondhatatlan akarással napi 150—180 kilométert.

Nógrádszakáll.

Megbotránkozom a magas élelmiszer árakon és végül veszek egy borotvapengét. A nap a hegyek mögé bukott s jó volna talán már megpihenni. Egy jobb sorsra érdemes cseh erődben akartam tanyát ütni, de a környékbeliek „más“ célokra foglalták le. Nem tehettem egyebet, jó estét kívántam és szállást kértem. Pedig ezt az egyet nem szerettem. Mindig van valami kifogásuk. A Dunántúlon igazolványt kértek. De megjárták, mert volt nálam vagy három is. Itt meg azt kérdik: „Füstöl? “ Nem füstölök én.

Na akkor csak feküdjék le Samu bával a szénába.

Lefeküdtem. Így: Madzagot erősítek a kerékpárhoz, aztán hozzákötöm a Pont úgy, mint Bodnár Pista a horkoló mendur karját. Ő azért, hogy egy rándítással felébressze, ha horkol. Én azért, hogy ha lopják a masinám engem is lopjanak. Soha nem kísérelték meg.

Losonc.

Barátságos mosoly. Mehetek tovább. Itt csak az autók fizetnek vámot. Kellemes meglepetés. Tanulhatna Nyiregyháza tőle. Itt fizettem a legtöbb vámot az egész országban és tisztán látom, hogy ezután is a legtöbbet fogom fizetni. Pedig a vám kérdés nálam a „boldogságra megy. A „kövezet vám“ és a „kapu pénz“? ... Vajjon ki találta ki? Kicsit kihalt a város. Nincsenek már teológusai. Pár diák lézeng és egy szőke diáklány. Egy négyszögletes stílnélküli gimnázium előtt sétálnak. Nézem őket. Ők is engem. Az eső csepeg és az óra pont tizenegyet üt

Aggtelek.

Izzadok kegyetlenül. Rimaszombat elmaradt már. Ez a hegy szinte megmászhatatlan. De bírjuk, a kerékpár is, én is. Fenn vagyunk a tetején Már éppen szuszogni készülök, mikor hallom: Megállni. Egy szuronyos katona lóbálja a puskáját. — Mi baja? — mondom. — Neki nincs semmi baja — válaszolja — de nekem könnyen lehet, ha gyorsan nem fordulok vissza.

Megcsóváltam a fejem és újból megkérdeztem, hogy miért?

Hát csak azért, mert éles lövészet van. Világ életemben mindig sikerült elkerülni az éleslövészetet, itt elért a végzet. Addig egyezkedtünk, míg saját felelősségemre elengedett. Még egy kis baj a nevemmel volt, de aztán ez is rendbejött, amikor megmagyaráztam: olyan, mintha „Forró“ de mégse „Forró“, mert az „F“-et nem húzzuk át. Megértette, gyors felfogású ember volt.

Csepőkőbarlang. (Esetleg folytathatjuk.)

Torró Zoltán.

Bodrog—Latorca—Tisza.

(Folytatás)

Ebéd után Ladmócot is sikerült otthagyni. Azért írom, hogy sikerült, mert nagyon fontos, hogy egy jó szakács is legyen a táborban. Szó, ami szó, megébédelt az öt csónak tizenkét embere, és kezeik további holyagoztatása után megérkezett Zemplén alá, amelyről vármegyénk is vette nevét. Milyen a sors

Istenem! A volt vármegyeház a földvár alatt most raktári tisztet tölt be. El is merengtünk a mult felett és apáink izlésén, akik gótikus ref. templomunk deszka mennyezetét kékre festették, rá egy holdat csillagok társaságában. A toronyból nagyszerű a kilátás az Ondova—Latorca torkolat körüli erdőkre Na! meg Abarára, ahol a Felvidék igazi vendégszeretetét tapasztaltuk meg.

Mást is tapasztaltunk; azt, hogy miként lehet a sűrűsödő sötét felhők és villámlások közepette kétszer annyit evezni és térképszakasz híján vihar előtt Imreg alá befutni.

Egy figyelmeztetést leendő vizitáborozóknak!!! Soha se kérdezd a víz partján lakó emberektől a távolságot, mert eme közmondást fogod szerkeszteni: „Ha valaki egy kilométerre beszél, mehatsz vele ötre.“

Hatszor azt hittük, hogy Imreg alatt vagyunk és csak a hetedikre vált be. Aztán úgy folytatódott, hogy megettük a vacsorát. Még Pistának is elég volt. Meg is jegyezte Samu: „Nem csudálom, mert hiszen odafent kóstolgatta a zsidó lány okából.“ Mondván: „Tudja maga, hogy szép a szeme?“ Tudom volt a válasz és lassan az éj is ráborult a sátor-táborra. Szép csendes minden, csak a hosszú Csorba lába hunyorgott a sátor alatt és sütött a hold. A vihar megriaszott és úgy eltűnt, mint a kámfor.

Reggel. Mindenki a kis lapátra haragszik. Hogy éppen ezt nem tudtuk ott-hon felejtani. Nem hagyott aludni tovább 5 óránál. Mint kaszinó vekkerje, pontosan ötkor megszólalt. Mindegy. A reggeli tornán is tul vagyunk. Bónis ujjai is kiegyenesedtek már.

Csak a Latorca nem akar egyenesedni. Lucifernek a Hádesben könnyebb dolga lehetett, ha volt ott egyáltalán, mint itt felevezni, de azért nagyon vidámak vagyunk. Én Zoltán bátyámmal evezek és politikai nézet különbségeinket próbáljuk összehangolni. Döntse el az utókor, hogy sikerült-e?

Megvan! enlékszem már. Azon töröm a fejem, hogy hol is vettük azt a 8 kilogrammos harcsát, amit az én jó voltomból a tizenkét ember, hogy úgy — mondjam — nem a legjobb étvággal megevett. 8 kg. harcsát tizenkét ember, és még azt merték mondani, hogy nem jó volt. Az „én jó voltom“ úgy értendő, hogy én készítettem ki, de Zoltán bácsi vette — köszönet itt is érte.

A nap süti a hasunkat. Dél van. Ha szétnézünk a parton, mindenütt csak füvet és esetleg széna boglyákat látunk meg, látunk egyebet is legközelebb

Torró Zoltán.

Konferencia lesz 21-én.

Irta: Somogyi Béla III. A. o.t.

Az osztályban mintha elvágták volna a lármát. Az ór is leült. Pár pillanatig tartott a csend. Urbán tanár úr belép. Meglepi a csend. „Na, ki konferált be?“ — kérdi. Az osztály felháborodottan zugja: „Senki, tanár úr!“ Tanár úr mosolyog. Ismeri ő már az osztályt. Leül, beírja az osztálykönyvet. Az egész osztály egy szájjá alakul: „Csak engem ki ne hívjon!“ — suttogja mindenki a szomszédjának. Aztán mindenütt könyvlapozás. Tanár úr elkészül. Lassan előveszi a noteszt. Halotti csönd van.

Bárczay! — csattan föl tanár úr hangja. Bárczay lassan föláll. Közben a fogai közt huszárimádságot mormol. Tamáskáék fellélegzenek. De tanár úr megint szól: „Te multkor felettél, nem?“ Muki ugyan nem felett már két hete, de rávágja: „Igen, Tanár úr!“ Tanár úr mifelénk tekint és csodálatos dolgot lát. Az első két padban Vas és Dula ül. Ez rendben volna. De mögöttük nem lát senkit. Nem kell megijedni, mindenki ott volt. Vas mögött ott lapult Bernáth, mögötte Blank, utána én, a hátam mögött Sütő Csibi, a végén Póti. A másik sorban Dula fedez mindenkit. Ott bujik le Pogorisky, Tamáska, Vojtkó, Asztalos és Pasztorniczky. A III. A. ilyenben nagy. Kisebbek tudunk lenni a legkisebb pecurnál is. Tanár úr átlát a szitán és elhatározza, hogy ma az a sor felel. „Somogyi!“ — szólt mosolyogva. Kitérőrogtam. „Na, Somogyi, miről tanultál mára?“ — „A... párhuzamosokról.“ — Tanár úr elkezdte: „Szerkessz párhuzamosokat a váltószögek...“ — Feri bácsi belép. Hirdetést hoz: Kérjük tanulóinkat... stb. Mikor kiment, Eszi néhány szót váltott velem, majd felderült zsiros ábrázata és továbbadta mindenfelé a padsorunkban. Mindenütt felderültek az arcok. Hátral felharsan a kiáltás: „A jegyeket!“ — „Mit akarsz, Póti?“ — „A jegyeket tessék szives lenni felolvasni.“ — „Nem, azt nem lehet!“ — Nekem eszembe jut: hátha negyedév lesz!/? Valahogy kiizzadtam a párhuzamosokat. — „No, egy kicsit folyékonyabban is lehetett volna.“ Közben számolok: két rossz felelet, a többi jó, a dolgozatok: 1, 1; egykettő meglesz! Helyremegyek. Vojtkó rámtámad: „21-én negyedév.“ Mone hátraszól: „Jó volt, jelesed lesz.“ — „Csudát,“ feleltem, de már oda se figyeltem. Vojtkóval beszélgettem. „Lesz egy kétharmadom, — mondja Vojtkó — és két hármasmom.“ — „Nekem rajzból és németből hármasm lesz. történelem, számtan, angol egykettő, a többi jeles.“ Közben Asztalos befejezte feleletét. „Gyenge virágszál, egy árva...“ — Árvay felkapta a fejét. — „egy árva mukkot sem tud.“ Árvay megkönnyebbülten továbbolvas. A nap többi része szinte álomnak tűnt fel. Este Tamáskával alaposan megtárgyaltuk a dolgot. Az ágyban folyton hallottam: Intőkonferencia... intőkonferencia... intőkon... Elaludtam. Álomban a tanáriba hívtak. Odafent igazgató úr személyesen jött elém. Megrázta a kezemet és azt mondta: „Fiam, dicsőséget hoztál a sárospataki főiskolára!“ — Csak néztem, kinek szól ez, de igazgató úr közbevágott: „Ne nézegess, te vagy az. Kisült, hogy az összes tanár elnézte az osztályzataidat. Íme, itt van!“ — Hét tanári zsebkönyvet nyújtott elém. Mind nyitva. Mindegyikbe bele volt írva: Somogyi: jeles. Igazgató úr egy díszes okiratot adott át. Ez volt rajta: Somogyi Béla, a sárospataki református főgimnázium III. A. oszt. tanulója jó előmenetelért, kifogástalan magaviseletért, kitartó szorgalmáért és példás rendszeretetéért ez uton a legmagasabb foku elismerést kapja. Igazgató úr a mellemre tűzött egy aranyérmét. A tanárok meghatódtak. Mind sirva fakadt és a sok könny rámpotyogott. Felébredtem. A hold benézett az ablakon; volt is mit néznie. Egy harmadik gimnazista fektött az ágyban, csuromvizesen, a másik az asztal mögött kucorgott, egy üres pohár a kezében és nevetett. Elordítottam magam: „Megállj, Jancsi, lesz még a kutyára dér!“ — Levettem a pizsamakabátom, inget vettem a helyébe, magam alá gyűrtem az ágytakarót, s aludtam tovább.

Reggel felébredtem. Jancsi aludt nagyban. Felöltöztem, *megmosdottam*, és becsomagoltam a könyveimet. Aztán felébred Jancsi is: „Hány óra“ — kérdi. — „7 mult.“ — „Mennyivel?“ — „Csak egy félórával. Szervusz.“

Multak a napok. Huszadika van. Nagy az izgalom. Senki sem tanult. Másnap még nagyobb volt az izgalom Délután intézkonferencia volt. Amint tanár úr hazajött, berohantunk: „Pista bácsi, hogy állunk?” — „Idehallgassatok, ti haramiák! Jancsi, te alaposan lecsusztál, Béla nemkülönben. Ti lóköltők, mit szoltok ehhez? Mars ki, ne is lássalak!” — 6 kor mentünk jegyfelolvasásra. Én tudtam az összes jegyemet, mégis izgultam. Közben figyeltem az arcokat. A jelesek arcán a boldogság tükröződött. Szinte látszott rajtuk, hogy előre látják a karácsonyi ajándékokat. Soknak az arcán felszabadulás látszott, hogy sutba dobhatják a könyveiket. A stréberek buzgón figyeltek még ezekben a boldog pillanatokban is. Akiknek rovojuk volt, nem a karácsonyfát látták, hanem a Mikulást, virgáccsal a kezében. Én az órát láttam, egyszerű szaloncukorra összezsugorodni.

Konferencia után csoportokba gyűlt az osztály. A jegyekkel senki sem volt megelégedve, különösen a némettel nem. En szomoruan hagytam el a termet, de hamar megvigasztalódtam, mondván, hogy majd meglátjuk évvégén.

Budapest után Sárospatak.

A nyár folyamán jártam itt először s akkor majdnem kihaltnak tetszett a város. Egészen más volt Patak képe, amikor szeptemberben bevonultam a főislába: mindenütt diákok szaladgáltak, örült az egész diáksereg, hogy ismét a régi barátokkal lehet együtt. Hamarosan feloldódott a szorongás, amely a vasuton lepott meg engem, mert bármennyire jó híreket hallottam a pataki diákéletéről s bármennyire vágytam az ősi kollégiumot látni, amikor a régi baráti körből szinte búcsúzás nélkül ki kellett szaladnom, megijedtem. Kérdések ugrottak elem: hogyan fogok itt barátokat szerezni? milyenek lesznek az itteni emberek, s eszembe jutott, hogy egy olyan városba megyek, ahol csak két embert ismerek. Az internátusban szivesen fogadtak s mindjárt láttam, hogy itt is ugyanolyan emberek élnek, mint Pesten s annak ellenére, hogy különböző helyeken nevelkedtünk, egykettőre meg volt a barátság sok fiúval. A mélyebb gyökerekkel bíró, igazi barátságok szerzése már nehezebb feladat s ilyen barátságot eddig még nem láttam Patakon. Talán sikerül nekem ebben valami újat hozni, ha nem lenne itt is sok igazi barát, akiről még nem tudok.

Meglepett, hogy milyen korlátlan lehetőségek nyílnak itt a diákok részére az élet legkülönbözőbb területein. Sportban, szellemiékben, tudományos képzésben és társadalmi munkákban. Kevés helyén az országnak van annyi lehetőség a diákok számára, mint épen itt. Nagyon sokféle intézmény él már most is és még sokféle munka van, amit meg lehetne valósítani. Az első pillanatban minden munkaágért lelkesedtem, a másodikban meg elszomorodtam, hogy ennyi mindenfélét nem leszek képes csinálni. Úgy oldottam meg magam számára a kérdést, hogy egy munkát úgy végzek, ahogy azt a legjobban tudom, a többit pedig a többieknek engedem át s azokban csak annyiban veszek részt, hogy fölösleges, vagy más szóval egyéb munkáim után fennmaradó időmben foglalkozom velük.

A körülmények megismerése és megszeretése nem tartott soká, úgyannyira, hogy már pár héttel megérkezésem után illetékesnek tartottam magam arra, hogy

a hibákról is nyilatkozzam. Több hibát láttam meg, amelyeket orvosolni kell s ezeket illetékes helyen szóvá is tettem és teszem, ha módom van rá.

Sok érdekeset láttam itt. Láttam mindenre ráérő, semmit nem csináló embereket s láttam diákokat, akiknek minden perce el volt foglalva. Láttam tapasztalatlan, de mégis fürgé, élettől piros kis diákokat és a kisebbeket tanító, életre kész, érett ifjakat. Az volt a benyomásom, hogy Patak olyan, mint a tengernek egy cseppje. Kicsi, de benne van a tengervíz minden tulajdonsága, kicsiben ugyanaz, mint a tenger. Meg van Patakon kicsiben az egész magyar élet minden jó és minden rossz tulajdonságával együtt.

Sok gondolat fordult még meg bennem Patakra vonatkozóan, ezeket most nem mondom el, mert még nem látom a kérdések másik oldalát. Örülök nagyon, hogy idekerültem, hogy megismerhetem a pataki diákéletet s néhány kellemes esztendőt tölthetek el Patakon.

Kováts Árpád.

I. é. hh

Nagyon szomorú napokban.

<i>Ledült avarlombban</i>	<i>Mondjátok, ki hallja,</i>	<i>Jaj az életünknek,</i>
<i>Fekete sírt ásunk.</i>	<i>Ha dördül az ének,</i>	<i>Jaj, jaj a napoknak,</i>
<i>Bíboros fény lobban,</i>	<i>Ha reng a föld alja?</i>	<i>Örökre letűnnek</i>
<i>Hogy még lássunk.</i>	<i>Örült ménnek</i>	<i>És vacognak</i>
<i>Járunk csavarogva</i>	<i>Gazos temetőkön</i>	<i>Majd iszonyú partok.</i>
<i>S kibuggyan a vérünk.</i>	<i>Riadnak szét holnap,</i>	<i>Óklünk megcsikordul</i>
<i>Messzi udvarokba</i>	<i>A sirató nőkön</i>	<i>S aki hazatartott,</i>
<i>Már nem érünk.</i>	<i>Átgázolnak...</i>	<i>Visszafordul.</i>

*Aki élni vágyott,
Mind meghal ma éjjel
És aki vigyázott
Szerteszéjjel
Fűre és mezőre,
Magasra és mélyre,
Sok kiégett, dőre
Kínra, kéjre:*

*Elment. Az akácok
Maró könnybe fűlnak.
Holt, üres lakások
Kitáruznak.
Vadul és bolondul
Fekete sírt ásunk,
Nagy messzire kondul
Siratásunk.*

Bory Zsolt.

Ötletek—tervek.

1. Ismerd meg faludat.

Mosolyog az ember a falukutató egy-egy jóhiszemű téves megállapításán. Bosszankodik, ha ezt a megállapítását a falukutató tudományos adatként akarja feltüntetni. Tévedését rövid és felületes megfigyelése okozza. Egyetlen falu kikerítő tanulmányozására évek hosszú sora szükséges. Szinte kézenfekvő, hogy ki-ki a maga falujának tanulmányozására a leghivatottabb.

Minden teológus, minden főiskolás falujának többé-kevésbé kihasználatlan élő adattára. Vagy ha nem az, váljék azzá! Legtöbbet tudunk, de — saj-

nos — legkevesebbet beszélünk arról a helyről, ahol születünk, ahol felnövekedtünk.

Ha már nem a fejünkben, legalább zsebünkben hordozzuk a falunkat ismertető adatokat. Terjesszük az onnan hozott, tehát bennünk élő szellemi kincsüket: meséket, nótákat, falunk észjárását tükröző mondásokat. Ebben is műtassuk meg, hogy magyarok vagyunk!

2. Hungária vagy Magyarország?

Melyik a kettő közül országunk hivatalos neve? A nyáron a skóciai legény-cserkész-táborban többek között azzal szórakoztam, hogy az idegenektől országunk nevét kérdezgettem. Könnyen kitalálták, hiszen csak cserkészíngemre kellett nézni, hogy leolvassák: Hungária. De — mondom — ez nem igaz, mert ezt a nevet csak az idegenek kenték ránk, mert a mi országunk neve igazában: Magyarország. Nehezen mondták utánam, hogy a *mádiórt magyar-nak* ejtsék. De mintahogy valamelyik buzgó elődömtől tökéletes kiejtéssel megtanultak néhány ide nem írható trágár kifejezést, épp olyan helyesen mondták végre ezt is: Magyarország szép ország. Hittek is nekem, bár előbb erősen érveltek ellenem az árvalányhajas táborkapunk HUNGARY felíratával.

Egyik napon néhány idegen vendégünk volt. Olyan paprikás hungáriai gulyást adtunk nekik, hogy nekem, magyarországinak a könnyem facsarta ki. Ige, hogy ők is prűszköltek tőle.

Jó volna az idegenforgalmi irodákba a hungárok helyett magyarokat ültetni, mert azok azt hisztelik, hogy Hungária nem más, mint *puszta*, ahol a *kulacos betyár cárdászt táncol* a szürös *gulással* s ahol ez nincs ott csak a *páprika* terem, a csősz szörnyű káromkodásai közben.

Ha már a MÁV nem mellőzheti a Hungária felírást, legalább a magyar cserkész ingére varrjunk Hungária helyett Magyarországot. Legyünk erélyesek, mint az olaszok, akik (ezt még a skóciai táborban hallottam) máról holnapra bezárták a Hungária-vendéglőt, mert tulajdonosa nem volt magyar.

Fazekas Gábor IV. é. hh.

HIREINK

Szép új címlapunkat Papp Zoltán IV. e. teológus testvérünk rajzolta. Munkáját ezúton is hálásan megköszönjük.

Kedves Olvasóink! A következő be-
küldött előfizetéseket szeretettel nyugtazzuk:
Osváth Lajos 5 P. (Bf.), Nagy Lajos 3 P.
(Gr.), Harkay István 4 (Sz.), dr. vitéz Bas-
kay Gyula 5 (F.), Pándy Bertalan 3 (Cs.),
dr. Jakó János 3 (Sp.), Hetey István 3
(Hsz.), Hubay Barna 3 (T.), Nagy Lajos 3
(L.), Dobos Sándor 3 (L.), Harsányi János
3 (Sb.), Lenkey Gyula 3 (Bh.), Kádár Jó-

zsef 3 (Tb.), dr. Bencze Ferenc 3 (Rl.),
Erdélyi Mihály 3 (A), Kárpáti Imre 3 (A.),
dr. Terhes Tivadar 5 (Bp.), Bíró Lajos 3
(T.), Buchta János 3 (Ó.), dr. Szilágyi Al-
bertné 3 (Bp.), Nagy Ferenc 5 (K), dr.
vitéz Kossuth Ferenc 3 (Bp), dr. Benkó
Ferenc 3 (Bp.), Kovács Károly 3 (Tp.),
Mezőssy László 10 (Z.), Czövek Sándor 5
(Bp.), vitéz Gaskó Béla 3 (Kl.), Szaszák
Bertalan 3 (P.), Simai István 3 (M.), Kájel
Endre 2·50 (Be.), Kerekes György 5·10
(Kk.), Harsányi Gusztáv 1·50 (D.), Makó
Dezső 1·50 (Eb.), Gaál Bela 2 (Bp.), Hé-
zser Zoltán 5 (Bp.), Farkas István 6 (M.),
dr. Nemes Bertalan 3 (M.), dr. Varga Ist-
ván 3 (Bp.), Horváth István 5 (Bp.), vitéz

Vitányi Dezső 5 (Su.), dr. Gesztelyi Nagy László 4 (K.), Fűrjész István 3 (Kv.), Me-
csér Endréné 3 (P.), dr. Siegmund Ervin 3
(Msz.), Szentmártony Dániel 3 (E.), To-
mory Zoltán 3 (Sz.), Verebélyi Dezső 3
(S.), Görömbey István 5 (Ny.), Medgyasz-
szay Vince 3 (P.), dr. Erőss János 4 (Ny.),
Fazekas Endre 3 (K.), Pósa Péter 3 (M.),
dr. Trócsányi József 3 (Sp.), dr. Pórer De-
zső 3 (N.), Kecskés Béláné 5 (Bf), özv.
Végh Józsefné 1:50 (Sp.), Hodossy Béla
3 pengő (Sp).

Kiadóhivatal.

December 4—5-én I. és II. lelkész-
képesítő vizsgálatok voltak. Vizsgázók. II.
lelkészképesítő vizsgálatra álltak: Brányik
Sándor, Harangi László, Lenkey László,
Putnoki Nagy Pál, Rónai Tivadar, Lázár
József, Simon Bálint, Sohajda Mihály, Szabó
Gyula, Szikszai István. I. lelkészképesítő
vizsgát: Balogh József, Kormos Andor tettek.

Péntek Esték sorozatában dr. Harsányi
István december 8-án „Zrínyi Miklósról”
tartott előadást. Teljes átértéssel tolmácsolta
a nagy költő, hadvezér nemzetnevelő szel-
lemét.

Novák Sándor tanügyi főtanácsos, nyu-
galmazott igazgató december 10-én „Lima-
novai csata” címen tartott előadást, s elő-
adását vetített képekkel illusztrálta. A nagy-
számu városi- és diákközönség nagy figye-
lemmel és érdeklődéssel hallgatta az eleven
színes előadást.

November 6-án este ifjúságunk a le-
ventefelvonulásban vett részt. A tornatéren
volt táborút. Faber Rudolf őrnagy úr tar-
tott lelkesítő beszédet, érmeket és emlékla-
pokokat osztottak ki a Felvidéken harcolt ka-
tonák közt.

A miskolci legációt a Főtiszteletű
Püspök úr kettéosztotta. Első diákok Szabó
Imre és Istók Miklós IV. teológusok.

Theológus ifjúságunk december 9-én
este szeretetvendégséget rendezett a család-
látogató családokkal együtt a Mudrány te-
remben. Írásmagyarázat, szavalatok, zongora,
hegedű és regősszámok képezték a jósikerű
este műsorát.

Regőcsoportunk november 22-től—
28-ig regőstuton járt. Ond, Mád, Golop, Mo-
nok, Abaujszántó, Abaujalpár községeket
látogatták meg. December 6-án a debreceni
vitézi szék díszelőadásán működtek közre,
december 7-én a debreceni katolikus gim-
náziumban tartottak bemutatót, december
10-én a miskolci martintelepi egyházzrész
számára rendeztek gyülekezeti estét. Decem-
ber 12-én Miskolcon az egyházkerületi gyű-
lésen, december 17-én Nyiregyházán tartá-
nak előadást.

Jánosi Imre debreceni s. lelkész, kol-
legiumi esküdtfelügyelő testvérünk december
7-én akadémiánkon járt. Az imateremben
előadást tartott a debreceni telepítési moz-
galomról. Az immár országos érdeklődés ál-
tal kísért mozgalom nálunk is évek óta
probléma tárgya, itt is nagy érdeklődés fo-
gadta az ügyet. Keressük a nekünk megfe-
lelő módot, hogy belekapcsolódhassunk a
mozgalomba.

Megindultak a családlátogatások. A
pataki uricsaládok ez évben is nagy száma-
mal és ugyanolyan szeretettel fogadják haj-
lékaikban teológusainkat. A vendéglátó házi-
asszonyok: özv. Baksy Istvánné, ifj. Baksy
Istvánné, Balsay Bertalanné, özv. Batta Ist-
vánné, Boda Béláné Borsos Józsefné, Dará-
nyi Lajosné, Erdélyi Lászlóné, Harsányi
Gyuláné, Harsányi Istvánné, dr. Kérészy
Sándorné, dr. Kiss Sándorné, Kocsis Já-
nosné, Lázár Károlyné, dr. Mátyás Ernőné,
Novák Sándorné, Szabó Gyuláné, Tárczy
Árpádné, dr. Ujszászy Kálmánné, Vas La-
josné és dr. Zsiros Józsefné. Kedvességükért
ezuton is hála köszönetet mondunk.

Kedves mikulásesteket rendeztek de-
cember 5-én este a különböző internátusok.
Legnagyobb érdeklődés a kisinternátus est-
jét kísérte. A regősök énekszámai s Barsy
Ernő zeneszáma mellett az internátus lakói
is sok szép és ügyes számmal mulattatták
a jókedvű társaságot. Az ilyen családias est-
ék meg színezik az internátusok életét. Ennek
az estének megrendezéséért Erdődi Lászlót és
a teológus felügyelőket illeti köszönet.